

Ενδιαφέρουσα η είδηση από την πρωτεύουσα της Τοσκάνης. Την πατρίδα της Αναγέννησης. Την Φλωρεντία. Ο Δήμος της πόλης αποφάσισε να απαγορέψει στους τουρίστες να τρώνε στα πεζοδρόμια και μπροστά από τις εισόδους των καταστημάτων.

Φλωρεντία. Πιάτσα ντε λα σινιόρα. Οκτώ βριος του '12.

Το πλήθος των επισκεπτών που ξεπερνά πλέον κάθε υποδομή, μοιραία αναγκάζει αρκετούς από αυτούς να τρώνε κάτι στο όρθιο. Λογικό, ανθρώπινο από την μια. Ενοχλητικό από την άλλη, όπως για τον ιδιοκτήτη καταστήματος δερμάτινων ειδών και μιας οικογένειας τουριστών που έτρωγαν μπροστά στο μαγαζί του. Η διαμάχη τους κατέληξε σε καυγά και ήταν η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι του Δημάρχου Dario Nardella ο οποίος εξέδωσε το σχετικό απαγορευτικό.

Δίπλα στην είδηση που είδε το φως της ...ανάρτησης σε διάφορα σάιτ, πρόβαλαν διαφημίσεις για το πως θα εξερευνησεις την Μάλτα με 40% μειωμένο κόστος, ενώ σε μια άλλη σελίδα, άλλη ρεκλάμα προέτρεπε για οικονομικό ταξίδι στο Αμπου Ντάμπι με αφορμή την διεξαγωγή εκεί του αγώνα της F1.

Τι μας δείχνουν όλα αυτά, έτσι, σαν μια, πρώτη αποτίμηση;

Ότι η δασκαλεμένη, σχεδόν επιβεβλημένη αυτή επιθυμία, του να ανακαλύψουμε τον κόσμο, να ταξιδέψουμε, να πάμε παντού, να γνωρίσουμε τόπους και ανθρώπους δεν είναι άμοιρη

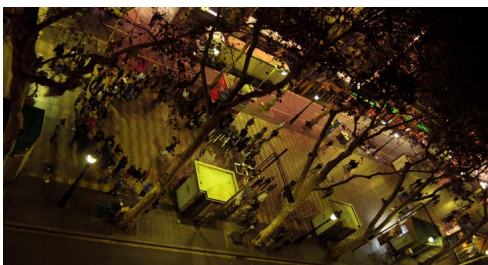
από παρενέργειες. Δεν γίνεται χωρίς συνέπειες, για να τεθεί έτσι πολύ διακριτικά.

Ειδικά όταν αποκτά την μαζικότητα μιας βαριάς βιομηχανίας. Είναι αρκετά χρόνια, που το θέμα έχει επισημανθεί και από πολίτες της Βενετίας και της Βαρκελώνης. Δεν μπορεί να υπάρξει αμφιβολία δε, ότι το ίδιο θέμα αντιμετωπίζουν όλοι οι αποκαλούμενοι και δημοφιλείς, προορισμοί. Αυτό που φαίνεται ότι έχει χαθεί είναι το μέτρο, η ισορροπία.

Βενετία. Πλατεία Αγίου Μάρκου. Τέλη Οκτωβρίου του '03.

Οι καιροί έχουν αλλάξει. Από την εποχή που κατέφθαναν στην Φλωρεντία από κάθε, σχεδόν, γωνιά της γης, [οι άγγελοι της λάσπης](#) για να βοηθήσουν εθελοντικά να ξεπλυθεί η πόλη και οι σπάνιες παρακαταθήκες της, από τις φοβερές πλημμύρες που γέμισαν λάσπες κάθε οίκημα, έως τις μέρες μας που δεν χωρούν και τρώνε στα όρθια οπουδήποτε, έχει περάσει περισσότερο από μισός αιώνας.

Βαρκελώ νη. Ράμπλα, μεταμεσονύκτιο Νοέμβρη του '10.

Σε αυτόν τον μισό αιώνα ας αναλογισθούμε και εμείς πόσα έχουν αλλάξει στην πατρίδα μας, πόσα έχουν χαθεί και τι έχει κερδηθεί στο βωμό της βιομηχανοποίησης του τουρισμού. Και το όποιο κέρδος που έχει καταλήξει. Δεν θα δυσκολευτούμε να φθάσουμε στην [Καλλι φατίδειο](#)

ρήση:

«

«Όλα για τους τουρίστες. Όλη η Ελλάδα, δεν είμαστε πια μια χώρα, αλλά ένας τουριστικός χώρος».

Το μέτρο, στην Ιταλική πόλη, χαρακτηρίστηκε ως πρωτοφανές. Αν κάτι τέτοιο ισχύει λίγοι δίνουν την αντίστοιχη σημασία και αιτιότητα στην ομολογουμένως πρωτοφανή εισβολή των τουριστικών πακέτων που αλλοιώνουν το χαρακτήρα είτε των ιστορικών πόλεων, είτε την μορφή ολόκληρων περιοχών, ή ακόμα περισσότερο κρατών.